

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

<p>SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220 szám.</p>	<p>Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmertetlen levelek nem fogadtatnak el. — Nyílt-tér soronként 20 kr. — Hirdetések jutányosan számítottak.</p>	<p>ELŐFIZETESI DÍJ: Egész évre . . . . . 4 frt. Fél évre . . . . . 2 frt. Negyed évre . . . . . 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.</p>
--	---	---	--

Társadalmi viszonyaink gyümölcse.

Ma-holnap odajutunk, hogy azon tulajdonságot, amely az embert az oktalan állattól megkülönböztetni képes, az embernek nem szellemi, hanem azon tehetségében fogjuk megállapítani, amely szerint a „homosapiens“ meg tudja magát ölni, míg ellenben az állat e kárhózatot előjogtól megfosztva, illetve mentve van.

Az öngyilkosságok leginkább a nagyobb és népesebb helyeken észlelhetők.

Ott, a hol aránylag szűk térre szorítva ezer- és százezer ember kezd meg a létért való szakadatlan harcot, ott, a hol számtalan érdek vezérszála fut át a mindennapi életműködés mozzanatain, ott elkerülhetetlen azon tünemény is, hogy az összetörődött érdekek harcában kimerülten, elmaradó küzdők, bukások elkezdődésével növelik előbb a kétes existenciák számát; később azután, folytonos lefelésésüket önmaguk is feltartóztatatlannak ítélvén, öngyilkossághoz folyamodnak, mint olyan eszközhöz, amely rájuk kisebb rossz, mint a reménytelenül folytatott küzdelem.

Ennek okát társadalmi viszonyaink képezik, amelyek folyton erősödő hatalommal nyomják a fegyvert a hanyatló kezébe. Ilyen öngyilkosságok voltak mindig a lesznek ezután is, amíg csak az emberi társadalom fennáll. Ha azonban figyelmesebben vizsgáljuk, hogy napjainkban az öngyilkosságok legnagyobb része nem az anyagi nyomor, hanem az erkölcsi elzüllöttség kifolyása.

És ez a tapasztalat nem vigasztaló. Mert: ha csak az anyagi nyomor enyhítése képezné a gyógyszer, ezt aránylag sokkal könnyebben meg lehetne találni, mint azt,

amely hivatva volna a bűnök ezen faját meggátolni.

A nyomort diadallal küzdheti le a könyörület és a jótékonyosság, de a lelkihíbak orvoslására gyökerebb és hatalmasabb gyógy mód szükséges.

Igen gyakran találkozunk azon jelenséggel, hogy oly egyének, akik szerényen, tisztességes viszonyok közt még akármeddig élhettek volna: öngyilkosokká lesznek. Az ily jelenségek egyedül a léleknek megzavart összhangjából eredő s az elérhetetlen után kapkodó vágyak szomorú következményei.

A nagyobb városok igen sikamlós talajt nyújtanak az oly emberek számára, kiknek erkölcsi belérzéke nem őríti meg a mértéket arra nézve, hogy osztályrészükkel melegegdedve, vágyakozás és irigység nélkül tekintsenek a szemeik előtt szüntelenül megújuló esbkképekre. A fény, kényelem, pompa, gazdaság, az élvezetek ezer változata, mind a nagyobb városokat választja tanyául.

A szerény viszonyok közt élő, becsületes, de gyöngye jellemű ember meglehet, hogy előbb közönyösen tekint mindenre, de ott, ahol az erkölcsnek belső támasza, a jellemző hiányzik, hamar diadalmoskodni fognak az ösztönszerű vágyak; — a jellemgyöngye ember csakhamar kívánni kezdi, amit lát, ami az ő körén túl esik, egy ideig haboz, küzd, ellenáll, de midőn végre a vágyak hatalmas tulsulyra jutnak: elbukik s lesz belőle sikkasztó, csaló, hamisító, egy szóval minden, hogy vágyainak kielégítésére eszközt nyerhessen.

Az ilyen ember, ritka kivétellel, mind vesztve van. Egy ideig folyik az önámítás, a világeselés, a bukott hajhászsa az élvezetet s lelkiismeretének tiltakozó szavát mámorba igyekszik fojtani; de itt az óra s aki

nem birt elég lélekerővel, hogy becsületes maradjon, még kevésbé képes arra, hogy nyílt homlokmal lépjen bírāja, a világ elé.

Ekkor a szerencsétlen ott áll azon a ponton, amelyen az öngyilkossághoz már mint mentő eszköz villan meg lelkében és szilárd kézzel nyúl ahhoz az élethez, a melyet csak az örök jószágú Istennek van joga elvenni.

Ez a drámának rendes lefolyása.

Előfordul az is, hogy két szív fel-találván egymást, a külvilágok vashatalma alatt kénytelen lemondani arról, hogy egymásé lehessen. — Rémes példákra láttunk akárhányszor, hogy mily útra képesek szeretni érzelmeiket az ilyen reménytelenül teretű szívek. Elfogadhatóbbnak tűnik fel előttük, s ezzel együtt övéik reményeit, várakozásait s örömeit tönkre teszik öngyilkossághoz által, mintha megadva magukat sorsuknak, a mostoha való kényszerének, más irányban iparkodnak vigaszt keresni kölcsönös veszteségük fölött. És ez érzélgősségekben meg van az is, hogy nem szorítkozik csupán a véletlen áldozataira, hanem tova árad, mint a ragály, elvégezvén egyik helyén munkáját, tovább metelyez, újra öl.

Legritkábbak azon esetek, mikor a valódi nyomor és nélkülözés fosztja meg az embert minden reményétől, elannyira, hogy a sorsüldözött öngyilkossá lesz.

Sokan és sokat irtak már az öngyilkosságról, kutatták, fejtegették és kárhóztatták a förtelmes erkölcsi kinövést de eredménytelenül.

Nem is olyan régen még, az öngyilkossági kísérletet súlyosan büntették, volt idő, amidőn az öngyilkos tetemeit átok kísérette az anyaföld ölébe, volt idő, amikor az öngyilkos tudhatta, hogy halála után, testét csak hóhér keze érinthette; mégis ezek nem a

TÁRCZA.

Egy madárpárról.

Irta: *Gál Vilmos.*

Mi türes-tagadás, megvalloim mindjárt az elején, hogy bizony csak egyszerű verébekről van szó! A madárvilág eme szeretetreméltó kis cosmopolitáiról, kik mindenütt otthon vannak s mindenütt jól találják magukat, hol buzaszem, kendermag, kása, stb. madárdelicatessé alakjában terített asztal vár rájuk. Kik gondatlanul átcsicseregik, átugrálják az éleket, míg egyszer csak egy száraz ágon ülve, szép csendesen, észrevétlenül rájuk borul az örök álom!

Igen! egy száraz ágon ülve, az Isten szabad ege alatt, ha csak közbe nem jön egy parányi véletlen, egy semmi, mely letereli őket amaz egyenes, járt ösvényről, mit számukra a legfelsőbb alkotó kijelölt.

Tavaszi felé járt az idő, mosolygó verőfény borított be mindent, de a mező még kopár s a föld fagyos volt. A napsugár épen azon fáradt, hogy felmelegítse. De mit ért az én verebeimnek a napsugár buzgó igyekezete, mikor rettenetesen éhesek voltak és sehól, a merre a szem ellátott, nem piroslott feljükk egyetlen buzaszem!

Kétségbeesésükben elhatározták, hogy a mezőt ott hagyva, nagyobb körutat fognak tenni a faluban. Keresztül-kasul röpültek egynéhány ház-telket, véges-végig ugráltak még több árkot. Még a hidak alá is bekukkantottak — sehól semmi!

Hanem életre való verebek voltak s az első kudarc nem vette el bátorságukat. Egy kis madárnymen tartott értekezés után egy ismerős háztáj előtt megálltak s letelepedtek a fakadó sövénykerítésre, behatóbb vizsgálat alá veendő a kiszemelt csatartért. Nem sok vigasztalót láttak. A szalma-

kazalnak, mely a tél elején mint valami hegy emlékedt ki az udvar háttéréből, alig van nyoma. Egy pár öltre való maradt belőle mindössze, de az alatt sincs már szem, mert a tyukok nem kaparnak benne többé.

A sertésöl ajtaja távolra van, nem hallszik belőle amaz ismert kedves hang, mely azt szokta volt nekik jelenteni: „ne fejetek, számotokra is lesz egy kis maradék!” A vályu előtte száraz, tiszta; régen lakmározottak belőle utoljára.

A verébpár azt vette észre, hogy kezdi őket elhagyni a bizalom. Szomoruan himbálták magukat a vékony gallyon s ugyancsak törték parányi agyvelejküket, hogy mint segíthetnének magukon. Már-már tova repülni készűltek, midőn egyszerre nyílik a ház ajtaja s kilép belőle egy asszony, egyik kezében leborított kosarat hozva, a másikkal kötevényét fogva össze, melyben tartogat valamit. Sarkában egy borzas tollu haragos tyúk szaladgál kétségbeesetten. Az asszony földre teszi a kosarat s kiborul belőle egy csomó aprócsirke. Kihozta őket a szabadba, hogy tanuljanak egy kis önállóságot s hogy erősítse őket az odátitű meleg napsugár. A tyúk megbékélve szedi maga körül kicsinyeit, míg a furfangos gazdasszony kibontja kötevényét s tartalmaz beönti az ajtó mellett álló terjedelmes kalitkába, melynek fűj lakóit rég bereggelte valami neveletlen cziczus. A csirkesereg betödul a kicsiny ajtón, míg a kintszortul tyukmama ujjabb kétségbeesésében dühösen nyargalja körül a kalitkát. Hja! kérem nem is lehet rossz néven venni azt a kizárást. Tavasz van, az eleség fogyófélben, a tyukok étvágya meg növekvő félben. Ha szabadon elszórná a magot, az öregek mind felkapkodnák a kicsinyek elől.

A sövényen leskelődő verébpárnak nagyot dobban a szíve, a mint a kötevény tartalmát kiömleni látják! Vajjon jól láttak-e? Nem csalnak-e szemek? Mintha kása hullott volna a kalitkába! Igen!

valóságos aranyzinű köles-kása, a legdrágább gyöngy, mit verébsem valaha megpillantott. A mint erről megbizonyosodnak, rögtön tisztába vannak azzal is, hogy ok abból enni fognak. Hogyan? Mikép! azzal nem is törődnek. A verébleményesség még soha se hagyta őket cserbe, ha a döntő pillanat elérkezett. A hova egy pelyhes csirke befér, onnát az élelmes veréb semmi szín alatt se maradhat ki.

S mintha még a tyukmama is pártjukra szegődött volna. Szégyenteljes fájdalomában, hogy saját kicsinyei mellől ily csufosan kizárattott, addig kotyog nekik, míg egyrészt csak kikotyogja őket a kalitkából s vezeti őket nagy diadallal a szemétdombra, hol a csirketudomány első eleméből, a kaparásból, azonnal megkezdí a legalaposabb oktatást.

Egy pillanat hosszu lett volna hozzá . . . mint a villám benntermett a két veréb a kalitkában s igazi étvágygal fogott hozzá a lakomához! Anynyira elmerültek a mohó gyönyörben, hogy észre se vették, hogy a gonosz asszony ismét a kalitka mellett állott! Fejüket vesztve keresték a kijárást, de mielőtt rátaláltak volna, az asszony már mosolygva emelte a magasba a bezárt kalitkát.

— No kis rablók — mondá — megfogtalak! Jertek csak, jók lesztek szegény betegemnek s vitte be őket a szobába.

Ott fekdűt az ágyon egy fiatal leányka. Halvány, vékony arcán lázlehelte rózsák ültek, mint szomorú hirnőkei ama fehér rózsáknak, melyekből szerető kezek nemsokára koszórut fognak fogni az örökre elhidegült homlok köré.

— Nézd csak Juliska — mondá anyja — verebét fogott a kalitka! Behoztam neked, hátha örülni fogsz nekik.

— Oh! milyen kedvesek — mondja higgadt mosolyal a szegény beteg — s felül ágyában, hogy közelebből gyönyörködhessek a kétségbeesett kis foglyokon. Ovatosan kinyitja a kalit ajtaját,

vétkest, hanem inkább ártatlan családját sújtották.

A mai korban belátták már, hogy az ez irányban alkalmazott szigor mit se ér, belátták, hogy az öngyilkosságot kísérő ember inkább megtartható egy társadalomnak, ha büntetés helyett oktatásban és erkölcsi támogatásban részesíti, belátta azt is, hogy azon gyalázat, amely az öngyilkos ellen irányul, de a dolog természeténél fogva csak ennek családtagjait bélyegzi meg, nem lehet alkalmas eszköz arra nézve, hogy ezen viszonyokon javítson, éppen azért el kellett térnie korunknak a saját szellemével össze nem férő szigor alkalmazásától.

És ez igazságos is. A szigorúság nem vezethet célra, mert az, aki számot vetett magával a földi iránt és elszántan lép a tulvilág ösmeretlen honába, az bizonyosan nem tördök azzal, hogy mi éri testét holta után.

Ha kimondjuk egyrésztől azt, hogy a szigor nem célszerű eszköz, úgy másrészt azt is meg kell állapítanunk, hogy jelenlegi társadalmi viszonyaink se képesek arra, hogy ezen bajt előmunkálatok nélkül megszüntessék; — valljuk meg őszintén, hogy vannak ma is oly kárhazatos nézeteink, a melyek bizonyos esetekben az öngyilkosságot az erkölcsi rehabilitáció egy neme gyanánt tüntetik föl és fogadják el. Pedig tenni kell valamit e tekintetben is, mivel a társadalomnak nem szabad egykedvűen elnéznie azt, hogy miképp női ki magát az öngyilkosság állandó és jelentékeny tényezővé.

Fentebb jeleztük, hogy általános tapasztalat szerint az öngyilkosságnak csak jelentéktelen részét okozza az anyagi nyomor és nélkülözés.

Igy tehát csak egy irányban mutatkozik a javítás szükségére, t. i. erkölcsi irányban. Az ezen célra törekvő javításnak első előmozdítója és főtényezője a helyes és célszerű nevelés, amely nem nyújt ugyan azonnal kellő sikert, de eredménye biztos és csalhatatlan. Mert ha gyermekeink nevelésük folyama alatt megnyerik azon tulajdonságot, amely őket későbbi helyzetük gyakorlati felismerése képessé teszi, ha az ifjú nemzedék jellemileg elég erős lesz, elérhetetlen után nem áhítoz, hogy realis lét-alapjának feltételeit bármily körülmények közt feltalálhassa, úgy az öngyilkosságok száma is csökkenni fog s a társadalom sok hasznos tagot fog magának megtarthatni; s be fog következni az, hogy az öngyilkosság

lassankint leszorul a most elfoglalt térről és lesz azzá, a minek lennie kell: kivétellé.

A szegény ember betegsége.

Mióta emberek a föld kerekességén élnek, mindig létezett betegség és szegénység s nincs is kilátásunk arra, hogy ez a két baj valamikor megszűnjék. Betegség és szegénység két igen nagy baj és jaj annak az embernek, kit arra kárhazottat a sors, hogy velük megismerkedjék.

Igaz, hogy a gazdagok, tehát az anyagi javakkal megáldott emberek sincsenek megóva a betegségtől, — mégis vannak oly betegségek, a melyek kizárólag földi kineket nélkülöző embertársaink szegényes kunyhóiban ütök föl vészthozó tanyájukat. Ennek egyik oka az, hogy közegészségügyi viszonyaink oly rettenetesen rosszak és hogy azoknak javítására aránylag igen kevés gond fordítanak. Nem is csoda tehát, ha az egymást követő nemzedékek úgy testileg, mint szellemileg egyre satnyábbak lesznek. Elég sajnós, hogy nálunk nem fektetnek súlyt arra, hogy a házi rend és tisztaság iránti érzéket — melyek pedig sarkpontjai az emberi egészség fontartásának — a népből felkeltés és azt még annak legalsóbb rétegeiben is terjesszék és ápolják. A különféle belügyminiszeri rendeletek és intések a közegészségügyi viszonyokon édes keveset javítanak, mert egyrészt általában csakugyan felületesen hajtanak végre, másrészt pedig a jóakórú intések többnyire siket fülekre találnak. Ebből magyarázható meg a magas halandósági százalék Magyarországon, és ez mind addig nem lehet más, míg el nem érjük azt, hogy a társadalomnak minden tagja a házi rend és tisztaság iránti érzékkel bírva, mintegy ösztönyszerűleg hozzájárul a viszonyok javításához. Véleményünk szerint tehát a tisztaság iránti érzéknek felkeltése, ápolása és terjesztése, a népek fölvilágosítása arról, miért és hogyan védje magát a fertőző betegségektől azon eszközök, melyek első sorban hivatalos vannak népeinket a testi és szellemi elzülléstől megóvni.

Eltekintve azonban a sok emberi áldozattól, melyet egészségügyi viszonyaink mostohasága követel, újabb időkben a szegény nép között egy új és nem éppen veszedelem nélküli betegség kezd járványszerűleg fellépni. A tudákos orvos urak „pellagra“-nak keresztelték el ezt a nálunk új bőrbetegséget, tulajdonképen azonban megilleti azt „a nyomorúság és szegénység betegsége“ czíme. A tudósok törik a fejüket, hogy ezen járványnak csodás okozóját, — a mint ők mondják, — a bacillusát megtalálják, keresik is, kutatják is világos nappal gáz meg elektromos világítás mellett és ámbár ezen járvány Olaszország kevésbé termékeny

vidékein már a mult század közepe táján dühöngött és sok áldozatot szedett, mégis a pellagranak okozóját még mai napig is hiába keresik.

Ismeretes dolog, hogy az elmélet, a theoria tükrén át néve a dolgokat, egészen más képeket kapunk, mint a milyent a gyakorlati élet nyújt. Így vagyunk a pellagrával is. A tudósok kutatják a bajnak elméleti okozóját, pedig a gyakorlati élet rámutat a nagy nyomorra és szegénységre, mint a melyekben a bajnak a csirája rejlik. Mikor a segítség olyan sürgős, minek keresik hát a bacillus-t? Hisz a tüdővésznek állítólagos okozóját, bacillusát föl is fedezték már, mégis évről-évre szaporodik a tüdővésznek száma és pedig ijjesztő módon! Kérdés pedig az is, ha már meg is találják másfél századnyi kutatás után a pellagrának bacillusát, segítve lesz-e már a bajon? Bajosan. Haszon legteljebb csak annyit támad belőle, hogy a bacillusok száma az orvosi könyvekben eggyel megszaporodik. Ezzel pedig, orvos urak, az emberiség baján keveset segítettek.

Hisz elvégtül nem akarjuk kétségbe vonni a tudományos kutatásoknak értékét, de a mikor látjuk, hogy ezen „pellagra“-nak mondott új betegség a nép szegénységében rejti alapokait, hogy ez mindig azon vidékeken szokott fellépni és nagy mértékben terjedni, a mely vidékek lakossága leginkább kukorica lisztből készült ételneműekkel táplálkozik: akkor a baj gyógyítását nem szabad arra az időre halasztani, a mikor valamely tudós doktor nagyító üvegen keresztül először látja elfutni a pellagra-nak bacillusát. Az eljárt hivatalos szakértők is meggyőződtek arról, hogy a bajnak oka a hiányos és rossz táplálkozásban ker sendő. Ha még meggondoljuk, hogy olyan szűktermésű esztendőben mint a tavalyi volt, annak a szegény népnek, melynek körében a baj dühöng, hus ételben éppenséggel nem volt része, sőt még abból a kukorica máliból is csak szűken jutott ki, akkor igazán nem csoda, hogy a hiányos táplálkozás összes súlyos következményei beállottak.

A baj ma még nem nagy, a nép életét veszélyeztető viharfelhők még elvonulhatnak a nélkül, hogy nagyobb kárt okozzanak. A nép nyomorán kell enyhíteni és pedig sürgősen, mert ha rövidesen nem történnek a legerősebb intézkedések, akkor könnyen úgy járhatnánk, mint Olaszország, hol már 1 1/2 század óta haszaltalan küzdenek a pellagra, „a nyomorúság és szegénység betegsége“ ellen.

Vegyes hírek.

— **Előléptetés.** Sziráky Bertalan helybeli telekkönyvezető 100 forint fizetési előléptetésben részesült.

egyenként surrantak ki hirtelen a félnék kis madarak, mi közben az egyik teljes erővel belevágja magát a lányka egyik ujába. Az kacagva szabadítja ki magát s ügyesen lefogva, mindkét harczost odasújtja láztól égő árczához s úgy dédelgeti. — Ne féljetek, ne rémegetek. Maradjatok csendesen, maradjatok az enyéim! Nem bántalak benneteket, szeretni foglak, ápolgatni, etetgetni, válogathatok minden jóban, — csak ne hagyjátok el! maradjatok az örömeim! Majd aztán ha eljő a nyár s megsárgul a kalász, kihull az érett mag, — mikor mindenütt terítve lesz számotokra, — mikor majd én is meggyógyulok . . . akkor ki viszlek benneteket kis kertembe s visszaadom szabadságotokat! de előbb piros szallagot kötök a nyakatokba, hogy rátok ismerjék, ha még valaha erre kerültek. Csak várjatok, míg meggyógyulok!

Az édesanyja könnyeit túrölve fordult ki a szobából, hogy eleséget hozzon a váratlan vendégeinek. Azután ollót vett elő s könyörtelenül megnyírta szárnyaikat. Alapos gyanuja volt, hogy léánya szép beszéde csak pusztaban kiáltó szó marad s az érzéketlen verebek a legelső alkalmat felhasználják a kiszabadulásra. Mikor aztán kellőképp le voltak fegyverezve, ennivalót szórt a földre s szabadon bocsájtotta őket. Hallatlan dolog történt! Nem kellett nekik a kása, — nem kellett a piros buzsazsem se! Befutottak az ágy alá, annak is legsötétebb zugába. Étvágyukat elvette a félelem, pedig éhesek voltak, oh! nagyon éhesek! A lányka megkérte anyját, hogy söpörje be a magokat az ágy alá s egy tányérkába adjon nekik vizet is. Majd talán a csendben, ha nem zavartja őket senki közelébe, visszatér bátoraságuk. Ugy is történt. Nemsokára hallotta a lányka csőröknek felénk, csendes kopogását s csak akkor tüntek el az ágy alatt, ha idegen lépett a szobába. Az maradt a menedékhely, a pihenő fészek. Voltak is becsben a lányka előtt, kinek egész gyönyörűsége telt a kedves, bohókás állatokban! Kutya, macska orrát

se üthette többé a szobába, nehogy rájesszen a kis kedvencekre. Már jókor reggel magához csalogatta őket s vendégléte jobbnál jobb madárelledellel, mit mindig készletben tartott maga mellett. S esodálatos! de olyan pompás étvágyuk volt, hogy soha se tudott nekik annyit adni, mit meg nem ettek volna! Mikor aztán ettek, ittak, beleültek a tányérkába s úgy fürödtek. Ezen a mulatságon azonban rendszeren összevesztek, mert csak egyikük fért a tányérkába s mindegyik első akart lenni. Lebuktak a vízbe s összeluceskolták magukat kedvük szerint, lehevtek az ágy elé szórt homokra s megtűrülöztek, mikor aztán így kelőleg kiesinosították magukat, szép csendesen meghúzódtak valami napsütött helyen, hogy tükéletesen megszáradjanak. Mondhatni, hogy igen jó nevelésű verebek voltak! Szegény beteg leánynak dusan visszafizették a rájuk fordított gondot, fáradságot. Mennyi kellemes órát köszönhetett nekik! Hónapokon át nem láthatott az isten szép világából semmit, csak a kis fogoly madarak képezték minden mulatságát.

Eljött a nyár, meghajlott a kalász a magvak sulya alatt, ünnepi díszben pompázott az egész természet, csak a beteg leánynak nem hozta meg a várvavárt gyógyulás óráját! Fonnyadt, hervadt napról-napra. S a mily mértékben fogyott, halványult a léány orcája, ép oly mértékben növekedtek, gyarapódtak a verebek, kiken ugyancsak meglátszott a bőséges ellátás! Új környezetüket egészen megszokták. Nem mondom, hogy soha se gondoltak szabad mezőre, a lombos erdőre; nem mondom, hogy soha sem jutott eszükbe a menekülés, de ha így volt is, mindig megvillant bennük a megadás okai a nyíralt szárnyakban vagy a könnyű gondatlan életben s beállításban! S ha talán ez utóbbi feltevés volna is az igaz, vehetőnek tőlük rossz néven? Jobb, nemesebb talán az ember? ! Oh, hányan vannak, kik szabadságot, függetlenséget, családot, becsületet, elveket, min-

dent feláldoznak a terített asztal gyönyöreinek! Keresd csak a szerelmet, a barátságot, a ragaszkodást, a hűséget! ott fogod találni a terített asztal mellett; csakis ott! s okatlan, ki máshol keresi! A fekete kenyérnek és szalmakunyhónak hamis költészete csak papíron létezik; szép, elegáns velinapíron — nyomtatásban; az életben nem kultiválja senki! Az én két verebem az embertől tanulta a filozófiát s maradt a . . . terített asztal mellett.

Elmúlt a nyár; megsárgultak és lehullottak a falevelek egyenkint. S mire leesett az első hó, a lányka márvány homlokára is megfonták az utolsó őszi rózsákból a koszorút. Egy reggel arra ébredtek a verebek, hogy nem hallották a jól ismert, kedves, hívogató hangot. Kiugráltak az ágy elé s meglepetve látták, hogy gazdasszonyuk nem mozdult és nem ad nekik enni. Hiába kísérgették meg csicsérgéssel, repdeséssel magukra vonni figyelmét, a gondos ápoló nem mozdult többé. Azután nyílt az ajtó s bejötték a házbéliek talpig feketében, kislirt szemekkel, követve néhány idegenektől. A kis madarak rémülten húzódtak a biztos sarokba s oly halálos szorongás fogta el szívüket, mint amaz emlékezetes napon, fogságuk első órájában. S jöttek, szépen felöltöztették a halottat, azután kivitték más szobába; itt pedig sepertek, takarítottak, kinyitottak ajtót, ablakot, hogy a friss, csipős levegő teljes erővel tódult be a szobába. Szegény kis verebek felborzadt tollal, reszkette a hidegtől simultak össze az ágy alatt, hanem amint mindenki elhagyta a szobát, újra eljöttek s újból keresték kis gazdasszonyukat. Nem látták sehol. Nem tudták elgondolni, hogy mi történt, csak azt érezték, hogy halálos veszélyben vannak. Nagy fáradsággal, vissza-vissza esve, felrepültek az ágyra s gondolkoztak, nem kellene-e próbát tenni a nyitott ablakon át kijutni a szabadba? Nem, nem hagyják itt az ő hűséges ápolójukat, ki úgy szerette őket! Várni fognak reá! vissza fog még jönni

— **Az önszegélyző gyűlése.** Vasárnap d. u. megtartott az önszegélyző-egyesület rendkívüli közgyűlése, a mikor is az üresedésben volt egyik igazgatói állás töltetett be egyhangu választás útján *Schreiber Jónás* helybeli kereskedővel.

— **Az új iskola építése** igen szépen halad előre úgy, hogy 5—6 hét múlva már valószínűleg tető alá kerül a tekintélyes épület. Ebben az iskolában a tanítás csak a jövő év őszén veszi majd kezdetét.

— **Elfojtott tűz.** Folyó hó 15-én reggel, amikor orkászertű szél volt, a fűtezőn levő *Glück* Salamon házában egy égve felejtett gyertyától az egyik kamrában tűz keletkezett. Szerencse, hogy idejekorán észrevették a keletkező tüzet és elfojtották, mert különben ki tudja, hogy a nagy szélben milyen óriási pusztítást vihett volna végbe.

— **Táncmulatás Szobráncson.** A szobránczi gyógyfürdő igazgatósága július 24-én, vasárnap, Lányi Gyula zenéje mellett a fürdő nagytermében táncvizigalmat (Anna bált) rendez, melyre a belépő díj személyenként 2 korona. Kezdeté 9 órakor.

— **Ismét egy csinos épület.** Fűtezőnk lassan-lassan mind csinosabbá válik a folytonos építkezések által. A legutóbbi tűz alkalmával leégett *Gleich*-féle telken *Barnai* Andor épített egy csinos házat.

— **Az ipartestület betegsegélyzője.** Mint köztudomású, a vármegye megsemmisítette a helybeli ipartestület kebelében létesített betegsegélyző alakuló közgyűlésének összes intézkedéseit, mivel az iparhatóság védnöksége alatt a törvénytelen ségek egész sorozata lett ott elkövetve. Miután a megye utasította az iparhatóságot az új és szabályszerű eljárásra és miután, okulva a múlt tapasztalatait, most már nem lehet majd kamukérözni, nem szolgabírói kiküldöttel ejtetik meg a választást, hanem — a mint a törvény előírja — az iparbiztossal, a ki — mint értesülünk — már fel is lett annak megejtésére hívva.

— **Vihar.** Ijesztő vihar volt városunk és környékén e hó 20-án délután. A tikkasztó hőséget vészes felhők, villámlások és erős menydörgések követték irtózatot szélvészszel párosulva. Erős fák törtek ki és különösen a levágtat életneműekben okozott érzékeny károkat, mivel széthordta igen nagy részét. A falvak némelyikében egész háztetőket sodort le az orkán. A többek között Alsó-Körtvélyesen a *Moskovics Géza* uradalmában egy nagy cselédházzal is lesodorta az egész tetőt, a plebánusnál pedig a pincézt hordta szét.

— **Az új ezüstpénz.** Nemskóra megjelenik az ötkoronás ezüstpénz a forgalomban. Az ötkoronás ezüstpénzdarabok nagysága meg fog

enni adni nekik! Leszáltak az ágyról s keresgéltek valami kis maradékot tegnaptól. Sehol semmi! Kisöpörtek mindent! Azután újra jött valaki a szobába, lecsukta az ablakokat s lefüggönyözte. A kis madarak egyedül maradtak a sötétben, a halálos csendben . . .

Hallottak azután még egyszer nagy járást, kelést, koporsósögegzést, éneket, zokogást; azután csend lett, rémületes csend. A boldogtalan kis állatok szívzakadva hallgatódtak minden neszre, vajjon nem az ő börtönük felé jön-e? Nem nyílik-e az ajtó s hozzák be rajta a rég várt reggelit! Ah! mióta nem ettek már! ki tudná megmondani? Hány napot, hány éjet töltöttek már az iszonyú némaságban, e feketeségben! Nincs eledel, nincs víz, nincs homok . . . mindent elvittek! Hova legyenek?! Apró szemek kétségbeesetten villognak a sötétben s kínos vergődésükben összetörték gyenge szárnyaikat. Kicsi testük megvékonyult, tollazatuk borzas, tépett. És ők várnak. — Elfelédtek őket! A leányka meghalt, kis társaira többé nem gondol senkisé. Talán azt hitték, hogy kiszabadultak. Nem törődtek velük. Hűségükért, ragaszkodásukért feledés lőn a jutalom! Mert olyan az ember! a szükségben segítőt, a bánatában vigasztalót elfelejti könyörtelenül! S a kis madarak még mindig várnak . . .

Mikor azután egyszer benyitottak a szobába, hogy újra felfrissítsék a levegőt, a két madárkát ott találták a lányka ágyán, behunyt szemekkel, merev fogakkal . . . holtan!

egyezni a régi két fojtosok alakjával, öntvénykeveréke 99 rész ezüsből s egyrész vörösrézéből fog állani.

— **(Beküldetett.)** Tekintetes szerkesztő ur! Én azt hiszem, hogy nem volna fölösleges, ha a képviselő testület elhatározná, hogy mindazon középületek, a melyek *Sulyovszky* István főbíráskodása alatt leginkább az ő fáradozásai révén emeltek, emléktáblákkal láttassanak el oly módon, hogy a táblákon például ilyen forma feliratok lennének: „Építetett 18 . . . évben *Sulyovszky* István főbíráskodása idejében.” — Én nem akarok ezzel hizelegni a főbíróknak, mert hiszen, bízva a tek. szerkesztő urban, úgy sem fogja megtudni, hogy ki írja e sorokat, — hanem ha figyelembe vesszük a főbíró tevékenységét, csak a méltányosság lenne érvényre juttatva indítványom elfogadása esetén. Mert bizony be kell látni mindenkinek, hogy ha nem *Sulyovszky* volna másfél évtized óta e város főbírája, *Roskovics* János szerint nem Nagy-Mihály, hanem Kis-Miska lenne ma is. Ajánlom e sorokat a képviselőtestület figyelmébe, a tek. szerkesztő urnak pedig maradok igaz híve *Egy nagymihályi*.

— **Állandó zeneestély.** Folyó hó 22-étől kezdve, minden pénteken este a Barnai szálló nagytermében *Miklós* Jancsi helybeli zenekara zeneestélyt tart.

— **Névmagyarosítás.** *Zavirka* Viktor helybeli kir. járásbírósi hivatalnok nevét „Nemes”-re változtatta belügyminiszteri engedélyvel.

— **Tánciskola.** Igen ügyes táncztanító időzik jelenleg városunkban és tart táncztanítási tanfolyamot. Miután még mindig lehet jelentkezni nála, ajánljuk a közönség figyelmébe és pártfogásába a derék táncztanítót.

— **Hány újság van a földön** Nem kevesebb, mint 43.000 újság jelenik meg a földön. Ebből 5410 a napilap. Budapesten egyedül több mint 30 napilap jelenik meg. A legtöbb újság van az Egyesült Államokban, ahol 17.000 lap szolgálja a nyilvánosságot. Azután Németország 1400, Magyarország 1003, Spanyolország 850, China 50 és Perzsia 6 lappal. Ha valaki az összes napilapokra előfizetni akarna, a postai viteldíjól étektintve 841000 forintjába kerülne. Ha naponta 6 órat olvasna és minben újságra csak öt perczet fordítana, akkor az egy napon megjelen valamennyi napilap elolvasására 2 hónap, 15 nap és 50 percznyi időt kellene fordítania. Ha ily módon el akarná olvasni a világ minden lapját, egy év és 218 nap alatt készülné el vele. A hírlapok 81 nyelven jelennek meg. A legtöbb nyelven az osztrák-magyar monarchiában, ahol a következő tízenhárom nyelven jelennek meg lapok: magyar, német, francia, olasz, lengyel, cseh, görög, román, szerb, bunyevác, horvát, ruthén és tót. Legjobban vannak elterjedve a francia lapok, amelyeket 15 államban olvasnak, azután az angolok, amelynek 13 és németek, amelynek 10 államban olvasnak még.

— **A kritikus napok.** Falb Rudolf, a híres időjós, mint sajnos bebizonyult, az év első felére eltalálta az időjárást. Most megjelent az idei év második felére vonatkozó jóslásokkal a kritikus napok kalendáriuma. Alighogy felütjük, ijedten hőkönünk vissza, mert már az első sorokban a legborzasztóbb dolgokat jóslja még pedig július hónapra. De augusztus sem marad hátra e tekintetben. Mit is lehet azonban várni két oly hónaptól, a melyeken nem kevesebb, mint három elsőrendű kritikus nap lesz. Ime a borzalmas jóslat: Juliusban rendkívül sok zivatar és bőséges esőzés lesz s a szép napok igen rövidek lesznek. Természetesen a sok nedvesség az egész hónapot hüvössé teszi s a hőmérséklet legtöbbször csak közepes marad. Falb Rudolf felhőszakadásokat és árvizet jósol erre a hónapra. Augusztus első harmadában sok zivatar lesz, második harmadban nagy országos esők fognak hüvösséget okozni, míg augusztus harmadik fele kezdetben hideg, később azonban feltűnően meleg lesz. Augusztus 2-ika és 31-ike lesznek az egész év legveszedelmesebb kaitikus napjai. Reméljük ezek után a legjobbat, de készüljünk el a legrosszabbra is.

— **Díjtalan sürgönykezelés.** A kereskedelemügyi miniszter folyó hó elsején kelt rendelete szerint azok a sürgönyök, a melyekkel az utasok a vasuti állomásokon elhagyott tárgyaikat

keresik, vagy azok után tudakozódnak díjtalanok, azokért tehát díjak nem számíthatók. Ezek, a közérdek szolgálatában álló sürgönyöknak tekintendők, ha azoknak továbbítása kizárólag a vasuti távirdevezetéseken történik. A kedvezmény azonban nem vonatkozik az olyan sürgönyökre, a melyek nem a vasuti állomások által, hanem a felek részéről adatnak fel.

— **Kik nyerhetnek az építő ipar gyakorlásához igazolványt.** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter az építő ipar gyakorlásához szükséges iparigazolvány kiállítás ügyében rendeletileg utasítja az I-ső foku iparhatóságokat, hogy az eddigi gyakorlattól eltérőleg jövőben a kőműves, ács- és kőfaragó mesterségben mint önálló mesterek csak azok működhetnek, a kik valamely építő ipari téli tanfolyam teljes négy évfolyamát sikerrel elvégezték és ezt szabályszerű végbizonyítvánnyal igazolják és ezen felül még legalább három évi gyakorlatot képesek felmutatni. Az építő ipar önálló gyakorlásához szükséges iparigazolvány csak is a fenti kellékek igazolása után azok részére állíthatók ki, kik különben az 1884. évi XVII. t.-cikkben foglalt ipartörvény által előírt egyéb feltételeknek megfelelnek.

— **Sertésvész mindenfelé.** A sertésvész ismét veszedelmesen terjed az országban és még mindig nem találják el a módját, hogy ezt a rendes nyári vendéget elriasszák a nyakunkról. Több vidékről jelentik, hogy a veszedelmes járvány teljes erővel dühög mindenütt. Nemsokára ismét ott leszünk, hogy az egész környék minden sertésplacza el lesz tiltva. Miskolcra is azt jelentik, hogy Borsodmegyében újra kitört a sertésvész s nagy erővel pusztítja a tenyésztő gazdák vagyonát. A hatóságok tíz községre zárlatok rendeltek el.

— **Ki lesz Ungmegeye főjegyzője?** A Tabódy Jenő halálával megüresedett vármegyei főjegyzői állás betöltése az egész vármegye széles köreiben megbeszélés tárgyát képezi. A kombinációk több irányban indultak meg. Legstürbben *Lörincz* Jenő, az ungvári járás főszolgabírójának és *Bernáth* Dezső a nagkaposi választókerület volt országgyűlési képviselőjének nevét emlegetik mint jelölteket.

— **A gabona-uzsora ellen.** A földmivelési miniszter 3713. eln. szám alatt rendeletileg tudatja és közhírré tétetni rendeli azt, miszerint a gazdaközönség figyelmeztetve, sőt kitanítva legyen a hatóságok által arra nézve, hogy a lakásaiakra ellátogatni szokott gabona-alkuszokkal az eleség eladása iránt alkut kötni óvakodjanak, mert ezen alkuszok legtöbbje a kis gazdákat magkárosítja, a termést olesóért lefoglalja, egy részét a vételárnak előlegezi, arról váltót is vesz és a tudatlan gazdákat nem ritkán tönkre juttatja.

— **Postán küldött csökök.** A postatiszt az éppen megérkezett anyagait rendezi, a mikor halk kopogtatás után belép a hivataloszába egy piros-pozsgás parasztleány. Egy szállítólevél van a kezében, Boszniából való. A postatiszt átadja neki a csomagot s aztán figyelmezteti, hogy a szelvényen írás is van, miért nem vágja le.

— De nem tudok olvasni, — vallja be szégyenkezve a kis vászonceléd hiányos nevelését, — tessék instálom elolvasni, mi van azon a czedulán.

A fiatal ember: „Itt küldök neked ajándékul egy selyem fejkendőt és ezer csókot hozzá.” Egy műértő pillantást vetve a szép piruló gyermekre, gyors elhatározással és a legolvadózóbb nyájassággal így szól:

— A kendőt már megkapta kicsikém a csökököt is átveheti mindjárt.

S a leány a csinos hivatalnokra meresztve bámészkodó szemét, egész gyanutlanul nyújtja oda oda kerek arcát sok-sok csököre. Haza érve pedig nagy örömmel meséli el anyjának, milyen pompásan intézi el a posta a rábizott dolgokat, még a messze földről küldött csökököt is pontosan és gyorsan átadta neki.

— **A szociálalista okoskodása.** Egy trafik előtt egy szociálalista ember nézi, a mint egy uri ember kiveszi szivartárczáját és szivart rakosgat belé. A szociálalista köhint egyet, aztán megszólitja az uri embert:

— Adhatna az ur nekem is abból a szivartól. — Az ur elmosolyodik és odanyújtja a kért szivart.

— Barátom itt a szivar. Jó szivel adom, de

most mondja meg, miért kérte épen én tölem a szivart?

A szocialista ránéz és feleli:

— Attól kérek, a kinek van.

— Ugy? csodálkozik az ur.

— Ugy ám — volt az önértetes válasz —

mert én szocialista vagyok.

A szocialista mellett állt még egy másik parasztos kinézésű ember. Mikor a társa rágyujtana a szivarra, megszólítja:

— Komám, felezzük meg.

— Van eszembe.

Az uri ember rászól a fukkarra:

— No ez már nem szép. Ha szocialista, akkor miért nem felezi meg kend a magadét is.

— Az enyémet? Hiszen nem vagyok én ur, én szocialista vagyok, ez még paraszt. Egymásnak semmit sem adunk.

Szerkesztői posta.

Varanó. Egész komoly az elhatározás és ha tényleg nem lesz semmi változás, a jelzett idő elteltével megszűnik a lap. Hogy a megye igen előkelő és számos emberei a legkedvezőbb nyilatkoztak lapunkról abban a társaságban, mindenestre nagy meglepedésünkre szolgál, de azok a nyilatkozatok — sajnos — kevesek arra, hogy a kiadóhivatalt más elhatározásra bírják.

Kitűnés. Kérdésére nem szivesen felelünk, de válasza nélkül még sem hagyhatjuk. A dolog úgy történt, hogy a nem mindenben tapintatos rendezőnk a saját pénzeikért megjelenteket kényük és kedvük szerint osztályozva, kijelölték a helyeket akként, hogy minden területhez névelvvel ellátott kártyát tettek. A mint mondják az egész járás értelme-sőbb lakosainak osztályozására magukat hivatottaknak és illetékeseknek tartók, figyelemmel voltak mindenre az osztályozásnál, de mégis megtörtént igen sok osztályozottnál, hogy egy láthatatlan tükör két működése következtében számos hely észrevétel nélkül fölértelődött természetesen bizonyos célok elérése érdekében. Ez okozta a távolmaradást, illetőleg az eltávozást. Arra a kérdésre, hogy miért nem írtuk meg az esetet lapunkban, feleltünk az, hogy a legközelebből érdekelte egyén levélileg és szóval megkért arra, hogy az ünnepélyre való tekintettel és az ő kedvéért, mondjunk le ezen incidens megírásáról.

Don Carlos. (Helyben.) Ön a következő levelet intézte hozzánk: „Tekintetes Szerkesztő Ur! A vidék egyik falujában egy nadragos paraszt elhatározta, hogy biciklit vesz — vett is, meg is tanult hamar, csak egy baja volt, hogy kitérni nem akart senkinek. — Utközben egy biciklis őréségi inasnal találkozott, de a kitérésnél annyira összeveszték, hogy mindketten összekaptak, csak az volt a szerencsés-jük, hogy egy arra menő ökrök között rohant és mindketten csekély sérüléssel a helyszínéről bicikli nélkül eltávoztak. Még is ökrök az ökrök, de a paraszt is mindig paraszt marad. — ha pantallóban jár is. Ugye igaz? Ennek szemtanúja voltam. Don Carlos.” — De hogy tulajdonképpen mit akar tőlünk e levéllel, nem tudjuk.

Ujhely. Igen találon alkalmazta azt a kitévőt, mert tényleg úgy van, hogy az igazi gentrynek jól áll az a bizonyos „svihákság”, de az olyan talmi gentryn, bárholgy erős-kolája is a dologot, mégis csak meglátszik a nyárs polgári-ság. — Különben a kérdezett talmi-gentry ez idő szerint nyugszik babérain.

L. Ö. (Málya.) E héten nem lehetett. Legközelebbi számban jönni fog.

Felölő szerkesztő: **Gál Vilmos.**

Kiadó-tulajdonos: **Landesman B.**

Nyilt-tér.

Ezen rovat alatt közöltékert nem vállal felelősséget a szerk.

Egy brutális eset.

Július hó 18-án városunk rendőrsége oly halatlant brutálissal végezte munkáját egy idevaló iparosnál, a melyhez hasonlót alig ismer a jelenkor társadalmá. **Vajda János** iparos segéd f. év február havában csekély kihágás vétsége miatt büntetve volt 5 napi elzárással, a melyet a városháza zárkájában kitűltette saját ellátásán. A lakbért 1 frt 75 krt, most követelték tőle, de mivel a segédnek sem pénze, sem ingatlan nem lévén, a mestere tulajdonát zálog címén a rendőrök erőszakkal akartak elvinni, holott az illető iparos a segédért kezességet nem vállalt, egy szóval a mesternek a zálogpénzről tudomása sem volt. — **Kosztócsik József** iparos nem engedte **Mascenyik** András és **Babincsak** Pál rendőröknek először egy talpbört, azután egy pár eszimat elvinni. Daczára annak, hogy **Lakner** Antal városi előjáró a **Kosztócsik** József elleni zálogolást a rendőröknek börtöltotta, ők mégis erőszakhoz folyamodtak, kardot húztak, azután bikacsokkal osztogatták ügybuzgó-ságukat és úgy a mester feleségét, valamint két apró gyermekét úgy összeverték, — különösen a mester feleségét, a ki még alig 4 hetes csecsemőjét az öleiben tartotta, — hogy az kénytelen volt orvosi segílyt igénybe venni. Szomorú állapottok ezek, amiért fentnevezett brutális rendőrök megérdemelnének egy kis iskoláztatást, hogy más-kor tudnának megfékezni a saját Nérői brutáliságukat. Ez aztán művelt és udvari rendőrség az emberiséggel szemben. Itélijen fel-tűnik a közvélemény is. — Különben illetékes helyen a feljelentés megtétteti.

iff. Mitrócsák János.

1098 szám.

tk. 1898.

Árverési hirdetmény.

A nagymihályi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy **Stefán Mihály** szuchai lakos végrehajtatónak **Ifj. Mitrócsák János** végrehajtást szenvedett elleni 100 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a sátoraljaúj helyi kir. törvényszék a nagymihályi kir. járás bíróság területén lévő **Nagy-Mihály** községben fekvő a nagymihályi 100. szám tjkvben A I. 1. sor 171. hr. 94 ö i. sz. alatt felvett belsőségből B. 16. alatt ifj. Mitrócsák János tulajdonául jegyzett 6/24 ed résznyi birtokjuttalékára az árverést 370 frtban, ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1898. évi augusztus hó 23-ik napján d. e. 9 óraker** előírt tkvi hatóság hivatalos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fog adatni.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 37 frt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyiminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság, mint tkvi hatóság Nagy-Mihályban 1898. május hó 20-án.

Bodnár, kir. albiró.

1152

1898. szám.

Árverési hirdetmény.

A nagymihályi kir. járásbíróság, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Vikey László** és **Fehérváry Ferencz** végrehajtatónak **Csörgő Mihály** végrehajtást szenvedett elleni 179 frt 47 kr tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a sátoraljaúj helyi kir. törvényszék a nagymihályi kir. járásbíróság területén lévő **Hegyi köz** ségben fekvő a hegyi 32 ik számú tjkvben B. 3. sor sz. a. Csörgő Mihály tulajdonául jegyzett A 1-10. sor sz. alatt foglalt 1/2 urbéri telekre az árverés 730 frtban ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte és hogy fennebb megjelölt ingatlan az **1898. évi augusztus hó 10-ik napján délelőtt 9 óraker** Hegyi község bírójának házában in gttartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fog adatni.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 73 forintot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyiminiszteri rendelet 8 ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság Nagy-Mihályban 1898. évi június hó 1-én.

Bodnár, kir. albiró.

Tk. 5883 sz.

1898.

Árverési hirdetmény.

Az ungvári kir. jbsg. mint tkvhatóság dr. **Kállai József** nagymihályi ügyvéd által képviselt **Jelen Matyás** mint a kk. **Klausner Gizella** és **Jolán** gondnoka végrehajtok kérelmére a 282 frt 62 kr. tőke és járulékaiból álló követelés behajtása céljából öz. **Mondok Jánosné** **Boján Mária** nmihályi lakos végrehajtást szenvedt ellen, ennek bereg-szászi kir. törvényszék területéhez tartozó **Sztrajnyán** község 22. sz. tjkvben (69—70) hr. sz. alatt foglalt ingatlanára az árverést az 1881. LX. t. cz. 146. §-a értelmében ezennel elrendeli és annak **Sztrajnyán** község házában dr. **Kállai József** ügyvéd vagy helyettese közbejöttével leendő foganatosítása határnapul **1898. évi szeptember hó 6-ik napjának d. e. 10 óráját** tűzi ki, mely alkalommal az ingatlan a kikiáltási áron alól is el fog adatni.

A kikiáltási ár 350 frtban a venni szándékozók által leendő bánatpénz összeg pedig 35 frtban állapítatik meg.

A vevő köteles lesz a vételárát az 1881. LX. t. cz. 185. §-ban körülírt jogkövetkezmények terhe mellett 3 egyenlő részletben és pedig az 1-ső részlet 15 a második 30 a harmadik 45 nap mulva az árverezés jogerőre emelkedése napjától számítva 5% kamattal együtt az ungvári kir. Adó mint le-tét hivatalnál befizetni, a bánatpénz utolsó részletben tudatván be.

Az egyidejűleg megállapított árverési feltételek ezen kir. járásbíróság a **Sztrajnyán** község előljárásnál megtekinthetők.

Kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság Ungvárt 1898. évi június 23-án.

Wilczek, kir. albiró.

KIADÓ.

I.

A kir. adóhivatal által bérelt 3 utcai szoba, előszoba, konyha, kamara s mellékhelyiségek.

II.

Egy udvari lakosztály, 3 szoba, előszoba, konyha, kamara s mellékhelyiségek 1899. január 1-étől bérbe adandó.

SULYOVSZKY ISTVÁN.

227. sz.

1898.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a nagymihályi kir. járásbíróság 981/124 számú végzése által **Mikita János** javára **Kása Gábor** ellen 150 forint tőke, és eddig összesen 19 forint 78 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le és felülfoglalt és 401 frtra becsült lovak, szekér, esikő, telénből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a fenti sz. kiküldött rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis morvai lakásán leendő eszközölésére **1898. évi június hó 27-ik napjának d. e. 10 órája** határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legutóbbi ígérők becsárán alól is eladattni fognak.

Kelt N.-Mihályon, 1898. évi július hó 11 napján.

Gál Vilmos,
kir. bir. végrehajtó.

LANDESMAN B.

könyvnyomdájában

(A „FELSŐ-ZEMPLEN” KIADÓHIVATALA)

főtteza **Nagy-Mihályon** főtteza

felvétetnek mindenemű

nyomdai munkák

és pedig:

körlevelek, levélpapírok és borítékok

czégnomással, számlák, táblázatok,

lakadalmi és báli meghívók, gyászla-

pok, névjegyek, rőpiratok, szaklapok,

takarékpenztári nyomtatványok, leve-

lező-lapok, árjegyzékek, szépirodalmi

és tudományos művek, egyházi isko-

lai és uradalmi nyomtatványok, fal-

ragaszok. stb. stb.

Izléses és gyors kiállítás!

Jutányos árak!

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesítetnek.

Megrendelhető:

! Ujdonság! ! Ujdonság!

Saját arczkép

mint levélbélyeg

minden visit- v. cabinet-fénykép után.

25 darab ára 1 frt 25 kr.

Nagy raktár a legújabb divatu

levélpapírookban

simán és diszítéssel.

Irodai szerek nagy raktára.